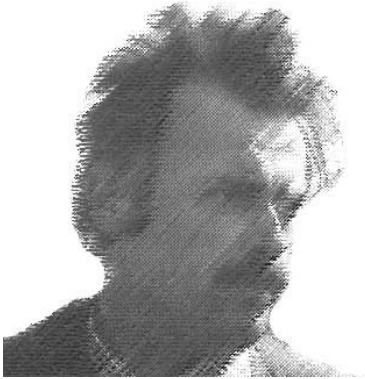

Paul Houwen 1935 – 1991

Ere-bestuurslid van afdeling “De Mandelstreke” Conservator van de reservaten De Blankaart en de IJzermondig

Plots is die fiere sterke man in de tijdloosheid van de eeuwigheid opgenomen. Zesenvijftig lentes, zomers, herfst en winters heeft hij voor zijn en onze idealen intens geleefd. Wie ooit die man gezien of gesproken heeft zal zijn beeld nooit vergeten: een bleek gezicht met zwarte ogen en weelderige zwarte haarbos. Een doordringende maar zachte blik en een warme, krachtige stem, vertolkster van een gouden hart voor wie hij vertrouwde of voor wie hij helpen kon.

Vanaf zijn jongste jaren in Lichtervelde tot het college lopen te Roeselare was “landloperij” zijn liefste bezigheid. Met buitengewone scherpzinnigheid merkte hij alles op wat rondom hem gebeurde in de vrije natuur en in zijn menselijke omgeving. De uren schoolbanken en humaniora-studies waren voor hem een marteling. Enkel door zijn vlugheid van geest maakte hij goede resultaten.

Toevallig had hij rond de St. Michielstoren zwaluwen opgemerkt die hij te lande nooit had gezien. Zijn interesse en aandacht werden daardoor geboeid en de straatraker werd Wielewaler.

Samen met zijn klasvriend Antoon De Roo stond hij iedere morgen om 5 uur onder de toren om de gierzwaluwen te observeren. Daar ze geen toestemming kregen lieten ze zich in de kerk opsluiten en beklommen de toren langs ongewone wegen om de broedsels te vinden en om de jongen te zien voederen.

Na zijn studies biologie heeft Antoon hun verzamelde jeugdnotities gebruikt om zijn 15 bladzijden-bijdrage over de gierzwaluw in Grzimek's encyclopedie samen te stellen.

Nog andere klasvrienden heeft Paul opgenomen in zijn Wielewaalclubje o.a. Luc Houtsaegher, Jan Deheegher en Rik Crabbe.

Op ieder boerenerf in de omgeving van Roeselare waren ze thuis. Hun absurde liefhebberij van naar de vogels te kijken zonder ze te willen vangen, werd hun welwillend vergeven.

De avontuurlijke Paul slaagde in zijn studies aan de Koloniale Hogeschool van Antwerpen.

Toen hij opgeroepen werd voor zijn militaire dienst, zorgde hij voor een ongewone verschijning: een jongen van 21 jaar, soldaat, met een weelderige lange baard... Dat maakte in die tijd zo veel indruk dat deze eerbiedwaardige zonderling gedurende heel zijn militaire dienst de overvliegende ganzen mocht waarnemen...

Daarna was de speeltijd voorbij. Paul werd conservator van de Blankaart en van de IJzermondig waar hij vanaf zijn 16 jaar de waadvogels had geringd zonder enige hulp van volwassenen.

Paul huwde met Trees Dooms en huurde een nederige woning aan de rand van de Blankaart, ver van alles en vlakbij daar waar Paul steeds wilde zijn.

Meer dan twintig jaar was hij bestuurslid van de afdeling Mandelstreke en alle bestuursvergaderingen waren bij hem thuis na een soms modderige wandeling in de omgeving. Bij de uitnodigingen stond steeds vermeld: “Laarzen noodzakelijk”.

's Zomers zaten de vroede vaders op de stoep en beluisterden de avondstille, het geloei van de roerdomp, het tergend “crex-crex” van de kwartelkoning, het gemekker van de watersnippen.

Meer dan honderd jongens en meisjes, nu waardige burgers, tussen de dertig en veertig jaar, hebben veel vakantiedagen doorgebracht bij Paul en Trees. Ze weenden bij het afscheid.

“Bedankt” zei Paul, als men hem een bezoek bracht.

Dank u, Paul.

A. Lagrou.